

Tříštivá bomba svržená americkým letectvem na Jugoslávii s nápisem „Ještě pořád chcete být Srby?“ Kraljevo, Srbsko 23. května 1999.

V nedávno zveřejněné esaji o F. P. Yockeym cituje autor K. Bolton „manifest“ triumfalistického neokonzervativismu, pamflet M. A. Ledeen, který vznikl bezprostředně po 11. září 2001. Zde ho čtenářům předkládáme v plném znění – Redakce DP.

Autor: Michael Arthur Ledeen

I přes všechny ty vzrušené řeči o novém druhu terorismu a novém druhu války jsou modely pro chápání toho, co jsme zažili, i co musíme udělat poměrně staré. Teroristé přijali metody 40. let (kamikaze) a přidali koňskou dávku vymývání mozků ve stylu let padesátých, aby vytvořili své četné mandžuské kandidáty. S původními piloty kamikaze jsme se vypořádali dostatečným posílením obrany, abychom je dokázali zabít ještě předtím, než nás zasáhnou, a zničením země, která je na jejich sebevražedné mise vysílala. Dnes tak musíme učinit znovu.

Pokud jste se nenechali ošálit úniky informací z řad zpravodajského společenství, víte, že teroristé jsou prodlouženou paží zlých režimů. Stojíme tak před dvojím úkolem: Pozabíjet teroristy a zničit režimy, kterým jim poskytují životně důležitou infrastrukturu (výcvik, útočiště, cestovní dokumenty, technologie atd.), bez níž nemohou operovat.

Hon na teroristy je technický problém, a nám nezbývá než doufat, že i po Clintonově řádění zůstalo naší armádě dost síly na to splnění tohoto úkolu. O naší schopnosti svrhnout tyranii bychom však neměli pochybovat ani na moment – právě v tom jsme totiž nejlepší, je to naše přirozenost. **Už přes 200 let jsme jedinou skutečně revoluční zemí na světě. Tvůrčí destrukce je naším druhým jménem. Vykonáváme ji automaticky, a právě proto nás tyrani tak nenávidí a cítí puzení nás napadnout.**

Začínáme tak s ohromnou výhodou. Tyrani se nás bojí a jejich utlačovaní poddaní touží po tom, co jim můžeme nabídnout: svobodě. Jistě, najdou se náboženští a političtí fanatici, domnělý náboženský fanatismus našich nepřátel na Blízkém východě však bývá nemístně zveličován. Saddám Husajn není náboženský vůdce. Jeho pověst a charisma se opírají o politickou a vojenskou sílu, a když Palestinci tančí v ulicích s prapory s jeho podobiznami a Saddáma oslavují, není tu kvůli jeho islámské víře, ale jeho zdatnosti v krveprolévání. Postavil se nám, snesl naši nejtvrďší ránu a přežil – a teď znovu přenesl válku k nám.

A přesto se nás Saddám bojí, jelikož si uvědomuje, že by ho jeho vlastní lidé při první příležitosti okamžitě sesadili. Strach z nás má i **Tálíbán**, který vraždí a zotročuje afghánské ženy se systematickým sadismem, na nějž by byl hrdý i Stalin a který by zahřál u srdce i mrtvolu **ajatolláha Chomejního**. Hrůzu z nás mají i teheránští **mulláhové** a **ajatoláhové**, jelikož vědí, že ani jeden z nich by nepřežil svobodné volby v Íránu.

Naši nejničivější zbraní je svoboda a fanatickými režimy utlačované masy naším největším spojencem. Musejí uslyšet a uvidět, že stojíme za nimi a že posláním Západu je jejich osvobození a nastolení takových vůdců, kteří budou respektovat je samotné i jejich svobody. Prezident už vynikajícím způsobem zdůraznil naši úctu k islámu a naše přesvědčení, že většina muslimů jsou mírumilovní lidé, nyní by však měl pověřit ministra [zahraničí] **Powella**, aby plnou vahou naší moci podpořil demokratický odboj v teroristických zemích, a kde to není možné, postavit se za umírněnější, prozápadní síly. Není možné odstranit režim, aniž by za něj byla připravena náhrada.

„Zhruba jednou za deset let potřebují Spojené státy vybrat nějakou všivou pidizemičku a přitlačit ji ke zdi, jen pro to, aby ukázaly světu, že to myslí smrtelně vážně.“ Jonah Goldberg o Ledeenově doktríně, *National Review* 23. dubna 2002.

Tyto síly existují. Afghánská Severní aliance je navzdory zavraždění svého dlouholetého vůdce Masúda stále **úctyhodnou silou**, která nabídla svou pomoc při svržení Tálíbánu. Jsou tu i další, včetně sesazeného krále, většinou civilizovaného světa formálně uznaného legitimního panovníka země. V Iráku jsme doposud spíš vlažně podporovali zastřešující organizaci **Irácký národní kongres** pod vynikajícím vedením **Ahmeda Chalabího**. Ministerstvo zahraničí se však stále drží linie, podle níž skupině za jakýchkoliv okolností zapovídá operovat uvnitř iráckých hranic, což je čiré bláznovství, protože tak dostáváme to nejhorší z obou světů: ještě více popuzujeme Saddáma, ale zároveň se k němu nemůžeme dostat dostatečně blízko. Prezident by měl tento ostudný zákaz zrušit, plně se postavit za demokratickou odbojovou organizaci, a tak vybídnout trýzněné a trpící Iráčany, aby si pod Chalabího vedením vybojovali svou svobodu.

V Afghánistánu stejně jako v Iráku nesmíme přemýšlet jako troškaři o vojenském zásahu jen proti al-Káida a jejímu blouznivému vůdci Usámovi bin Ládinovi. Chceme zničit i Tálíbán, bez jehož záštity by bin Ládín nemohl provádět své operace.

Jinak řečeno znovu nastal čas vyvážet demokratickou revoluci. Škarohlídi, podle kterých to není možné, by si měli vzpomenout na 80. léta, kdy jsme se postavili do čela globální demokratické revoluce, jež svrhla tyrany od Moskvy až po Johannesburg. I tehdy různí chytráci tvrdili, že to není možné a vysmívali se *chucpe* Ronalda Reagana, který prohlásil, že se sovětskými tyrany je amen a vyzval Západ, aby začal vážně přemýšlet o postkomunistické éře. Zničili jsme sovětskou říši – abychom se následně v momentu triumfu ve 3. světové válce 20. století od svého dějinného poslání odvrátili. Jak už jsem ale tehdy napsal, vždy, když

tak Amerika učiní, naše nepřátele to povzbudí a posílí – a tak nás nakonec vždy začnou znovu zabíjet. Přesně k tomu došlo a my tak museli znovu pozvednout své revoluční břímě a svrhnout despotické režimy, jež umožnily nenávistné události 11. září.

Jedinou útěchou nám může být, že víme jak na to. A takřka zázračným řízením osudu si i někteří naši vůdci uvědomují, jakou dějinnou příležitost drží ve svých rukou.

Úvaha Michaela Ledeen **Creative Destruction: How to wage a revolutionary war** vyšla na stránkách *National Review* 20. září 2001.